

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Enemies

L'Evangeli d'aquest diumenge setè del temps de durant l'any que celebrem avui planteja un dels temes més difícils d'entendre per a nosaltres i encara més d'assimilar. La prova és que passats vint segles des que Jesús va pronunciar les paraules que diu a l'Evangeli d'avui, la història demostra que hem viscut sempre en contínues lluites, enfrontaments i discòrdies entre els homes, i malauradament hem

de dir que potser també entre els cristians.

I és que sembla que hi hagi pàgines a l'Evangeli que ens resulten meravelloses, però n'hi ha d'altres que com que no ens agraden o no les entenem, passem pàgina i ens quedem només amb allò que coincideix amb el nostre parer o que resulta més agradable d'escoltar.

Perquè el que Jesús diu avui a l'Evangeli de sant Lluc és això: «Estimeu els vostres enemics, feu bé als qui us odien, beneïu els qui us maleeixen, pregueu pels qui us calumnien. Si algú et pega en una galta, para-li també l'altra, i si et vol prendre el mantell, no li neguis el vestit. Dona a tot-hom qui et demana, i no reclamis res al qui et pren allò que és teu. Tracteu els altres tal com voleu que ells us tractin» (Lc 6,27-31).

Què difícils resulten aquestes paraules i què poc les pensem i les meditem! I això no vol dir que l'Evangeli vagi en contra de la lògica humana, sinó que Jesús, que és Déu, va sempre més enllà, més lluny que la nostra pobra manera de pensar, i que els pensaments dels homes no són els seus: «Els meus pensaments no són els vostres, i els vostres camins no són els meus... Ho dic jo, el Senyor» (Is 55,8).

Escoltant aquestes paraules de Jesús, el primer que hauríem de fer és preguntar-nos: Tinc algun enemic jo?, què és per a mi un enemic?

I després, soc capaç de fer això que el Senyor em diu?: «Estimeu els vostres enemics, feu el bé i presteu sense esperar res a canvi: llavors serà gran la vostra recompensa, i sereu fills de l'Altíssim, que és bo amb els desagradats i amb els dolents», i també: «sigueu misericordiosos com ho és el vostre Pare» (Lc 6,35-36).

Potser haurem de reconèixer amb realisme, que és el mateix que dir amb humilitat, que no som capaços de fer el que Jesús diu que fem, i haurem de demanar-li que ens concedeixi la gràcia que necessitem per poder-hi arribar. D'altra manera ens quedaria un examen molt important per passar a les nostres vides com a veritables cristians. «Ell és bo amb els desagradats i els dolents. Sigueu misericordiosos com ho és el vostre Pare» (Lc 6,35-36). I nosaltres?

ENTREVISTA

Sant Tomàs
i la ciència

EMILI MARLÉS

El Dr. Emili Marlés, llicenciat en Ciències Físiques i Teologia, considera que cal estar agraïts al gran pensador escolàstic sant Tomàs d'Aquino, un teòleg del s. XIII amb un rang de coneixement i de diàleg molt ampli. «Coneixia molt bé l'escriptura, els Pares de l'Església, la filosofia, la ciència», afirma. «Crec que hem de fer una teologia que vagi molt a les fonts de la revelació i que connecti amb el coneixement actual. Per buscar, d'una forma creativa, noves síntesis que ens ajudin a aprofundir en la nostra fe», destaca el Dr. Marlés.

Com se situa sant Tomàs en el debat amb la ciència?

Al s. XIII, abans d'iniciar els estudis de teologia, havies de cursar el *Quadrivium* on estudiaves assignatures com l'aritmètica, la geometria i l'astronomia, que eren la base de la ciència medieval. Això fa que en els tractats de teologia trobem molts exemples estrets d'aquestes ciències. Era una teologia que dialogava, de forma natural, amb la raó científica d'aquella època.

La teologia es veia influïda per la ciència medieval?

Sí. La teologia de cada època ha de respondre les preguntes que li planteja la ciència que va coneixent millor el món. La teologia cristiana sempre busca, amb esperança, harmonitzar el coneixement que rebem de les ciències i el coneixement que ens ve per la revelació, ja que sap que és un mateix Déu el creador i el revelador. Això fa que sant Tomàs es preguntin per com serà, a nivell cosmològic, l'estructura final del nostre cosmos i si al final del temps els cels deixaran de girar.

Quines preguntes ens planteja avui la ciència?

La ciència ens diu que la fi del nostre cosmos és una mort per congelació o per deflagració. Però nosaltres afirmem que aquest cosmos es convertirà en el cel nou i la terra nova. Com podem casar aquests dos finals tan diferents? Segur que seria una pregunta que es faria avui sant Tomàs.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Ho continua fent

En Lluís és estudiant universitari. És a mitja carrera. Viu en un pis amb altres tres estudiants. Té nòvia fa uns mesos. Es coneixen del poble, de quan anaven a l'escola i n'està molt enamorat. En Lluís, de família creient i practicant, ha viscut un procés de creixement en la fe força harmònic. Pel que fa a formació, catequesi de primera comunió, catequesi de confirmació, grup de joves parroquial i algunes lectures. Pel que fa a la vivència, el Parnostre après a casa, resat amb els pares i germans, el sagrament del perdó, alguns recessos i un moment important, van ser uns exercicis espirituals en la vida ordinària quan tenia dinou anys, dels quals derivà una pregària més confiada i constant i un compromís personal amb els més necessitats que el porta dos dies, cada setmana, a col·laborar en un menjador social... Pel que fa a la celebració comunitària, la missa dominical en què sovint llegeix una lectura, pregàries de joves en adoració... I moments de dubte, de mediocritat, de temptació, d'egoisme, de caiguda i de tornar-se a aixecar.

La convivència al pis és bona. Hi ha ambient d'estudi. La relació és cordial, respectuosa, malgrat que els companys són diferents en molts as-

pectes, també en les conviccions personals que donen sentit a la vida. Les tasques de manteniment són assumides suficientment i amb una regularitat acceptable.

Fa uns mesos, en Lluís va quedar impressionat pel fet que un home jove dormia al carrer i demanava menjar a prop del seu edifici. Un dia decidí baixar-li un entrepà, un altre dia una carmanyola amb allò que havia sobrat del sopar d'un company de pis... Els companys veuen bé i valoren positivament el gest i ofereixen menjar. N'han parlat entre ells. Animen a en Lluís. Mai cap s'ha ofert per acompanyar-lo, ni per assumir aquesta petita acció de caritat solidària. «Jesús va contestar dient: Un home baixava de Jerusalem a Jericó i va caure en mans d'uns bandolers, que el despullaren, l'apallissaren i se'n anaren deixant-lo mig mort. Casualment baixava per aquell camí un sacerdot; quan el veié, passà de llarg per l'altra banda. Igualment un levita arribà en aquell indret; veié l'home i passà de llarg per l'altra banda. Però un samarità que anava de viatge va arribar prop d'ell, el veié i se'n compadí» (Lc 10,30-33). En Lluís ho continua fent i l'home sense llar de ben segur que li ho agraeix... i el Pare del cel.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

«Rezad por mí»

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Desde su llegada al pontificado, Francisco nos repite en sus intervenciones que recemos por él; lo acogemos con agrado y oramos convencidos. La fiesta que celebraremos, este martes, de la Cátedra de San Pedro, nos ofrece una nueva ocasión de rogar por el Santo Padre y por sus inquietudes en medio de todas las realidades que vive la humanidad de hoy.

El Señor confió a Pedro una tarea concreta. El Buen Pastor le dio el encargo de gobernar la casa de Dios que es la Iglesia. Rezad por el Papa es pedir por él y por su ministerio; reconocer el amor de Dios que congrega a la Iglesia y la guía por el camino de la salvación.

«La Iglesia, en todos sus miembros, tiene la misión de practicar la oración de intercesión», nos decía el Papa

(Audiencia, 16.12.20). En la oración presentamos al Señor las necesidades del mundo «las alegrías y los dolores, las esperanzas y las angustias de la humanidad».

Cuando caminamos juntos, oramos unidos; aunque nos encontremos en la intimidad de nuestro retiro, no estamos solos. Nuestra oración se une a la de los demás. «El mundo va adelante gracias a esta cadena de orantes que interceden», convocados a acoger al que «puede llamar a la puerta de un orante y encontrar en él o en ella un corazón compasivo, que reza sin excluir a nadie».

A nuestra Madre, que ruega por nosotros, le pedimos que acompañe nuestras plegarias en favor de la humanidad, de la Iglesia y del Santo Padre.

Lectures
de la missa
diària
i santoral

21. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.)

[Jm 3,13-18 / Sl 18 / Mc 9,14-29]. Sant Pere Damià (1007-1072), bisbe d'Òstia i dr. de l'Església, card.; sant Claudi, mr.; sant Dositheu, monjo. Festa de la Misteriosa Llum de Manresa.

22. □ Dimarts [1Pe 5,1-4 / Sl 22 / Mt 16,13-19].

Càtedra de sant Pere, apòstol, celebrada a Roma des del s. IV. Santa Margarida de Cortona, rel.; santa Elionor o Leonor, reina d'Anglaterra.

23. ■ Dimecres [Jm 4,13-17 / Sl 48 / Mc 9,38-40].

Sant Policarp, bisbe d'Esmirna i mr. (s. II), deixeble dels apòstols; santa Marta d'Astorga, vg. i mr.; beata Rafaela de Ibarra, mare de família, de Bilbao.

24. ■ Dijous [Jm 5,1-6 / Sl 48 / Mc 9,41-50].

Sant Modest (s. V), bisbe de Trèveris; sant Sergi, monjo i mr. (304); santa Primitiva, vg.; sant Edilbert, laic; beata Josepa Naval i Girbés, vg. seglar, d'Algemessí.

25. ■ Divendres [Jm 5,9-12 / Sl 102 / Mc 10,1-12].

Sant Cesari (s. IV), metge, germà de Gregori Nacianzè; sant Valeri (†695), ermità d'Astorga; beat Sebastià d'Aparicio, rel.

26. ■ Dissabte [Jm 5,13-20 / Sl 140 / Mc 10,13-16].

Sant Nèstor, mr.; sant Alexandre, bisbe; sant Porfiri (†421), bisbe de Gaza; santa Paula Montal, vg., d'Arenys de Mar, fund. escolàpies (SchP).

27. ■ † Diumenge vinent, VIII de

durant l'any (lit. hores: 4a setm.)

[Sir 27,5-8 / Sl 91 / 1Co 15,54-58 / Lc 6,39-45]. Sant Gabriel de la Dolorosa (1838-1862), rel. passonista; beata Francisca-Aina Cirer, vg. paüla, de Sencelles (Mallorca); sant Baldomer (†660), sotsdiaca de Lió; santa Honorina, vg.

DIUMENGE VII DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del primer llibre de Samuel

(1Sa 26,27-9.12-13.22-23)

En aquells dies, Saül amb tres mil homes d'entre els millors guerrers d'Israel, baixà al desert de Zif a buscar-hi David. David i Abisai entraren de nit al campament de Saül, i el trobaren dormint, ajagut al centre de tots. Tenia la llança clavada a terra vora el seu capçal. Tot al voltant jeien Abner i els altres homes. Abisai digué a David: «Avui Déu ha fet caure el teu enemic a les teves mans. Ara mateix el clavaré a terra d'una llançada. No en caldran pas dues». Però David li contestà: «No el matis pas. ¿Qui quedaria net de culpa si amb les seves mans feia res de mal a l'Ungit del Senyor?» Llavors David agafà la llança i el gerro d'aigua que Saül tenia vora el capçal i se'n anaren. Ningú no ho veié, ni se'n adonà, ni es despertà. Tothom dormia. El Senyor havia fet caure sobre ells un son profund. David passà a l'altra banda i s'aturà un tros lluny, dalt la muntanya. Els separava una bona distància. David cridà: «Aquí tinc la llança del rei. Que vingui a buscar-la un dels teus homes. I que el Senyor recompensi aquell de nosaltres que és de debò magnànim i lleial; avui el Senyor t'havia posat a les meves mans, però jo no he volgut fer res de mal a l'Ungit del Senyor».

Salm responsorial (102)*R. El Senyor és compassiu i benigne.*

Beneeix el Senyor, ànima meva, / del fons del cor beneeix el seu sant nom. / Beneeix el Senyor, ànima meva, / no t'oblidis dels seus favors. R.

Ell et perdona les culpes / i et guareix de tota malaltia; / rescata de la mort la teva vida / i et sacia d'amor entranyable. R.

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, ric en l'amor. / No ens castiga els pecats com mereixíem, / no ens paga com deuria les nostres culpes. R.

Llença les nostres culpes lluny de nosaltres / com l'Orient és lluny de l'Occident. / Com un pare s'apiada dels fills, / el Senyor s'apiada dels fidels. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,45-49)

Germans, quan Déu modelà Adam, el primer home, es convertí en un ésser animat, però el darrer Adam es convertí en Esperit que dona vida. No va ser primer el cos espiritual, sinó el cos animat. El cos espiritual vingué després. El primer home, fet de la terra, era de pols. Però el segon home és del cel. Tal com era el de pols són tots els de pols, i tal com és el del cel seran tots els del cel. Abans érem semblants a l'home fet de pols; després serem semblants a l'home que és del cel.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (Lc 6,27-38)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «A vosaltres que escolteu, jo us dic: Estimeu els enemics, feu bé als qui no us estimen, beneïu els qui us maleeixen, pregueu per aquells que us ofenen. Si algú et pega en una galta, para-li l'altra. Si algú et pren el mantell, no li neguis el vestit. Dona a tothom qui et demani, i no reclamis allò que és teu als qui t'ho hagin pres. Feu als altres allò que voleu que ells us facin. Si estimeu els qui us estimen, ¿qui us ho ha d'agrair? També els pecadors estimen aquells que els estimen. Si feu el bé als qui us en fan, ¿qui us ho ha d'agrair? També ho fan els pecadors. Si presteu diners als qui de cert us els tornaran, ¿qui us ho ha d'agrair? També els pecadors presten diners als pecadors quan saben que els recobriran. Però vosaltres heu d'estimar els enemics, heu de fer bé i de prestar sense esperar de rescatar-vos: llavors la vostra recompensa serà gran i sereu fills de l'Altíssim, que és bo amb els desagradats i amb els dolents.

Sigueu compassius com ho és el vostre Pare. No judiqueu, i Déu no us judicarà. No condemneu, i Déu no us condemnarà. Absoleu, i Déu us absoldrà. Doneu i Déu us donarà. Us abocarà a la falda una bona mesura, atapeïda, sacsejada i curulla fins a vessar. Déu us farà la mesura que vosaltres haureu fet».

Lectura del primer libro de Samuel

(1Sam 26,27-9.12-13.22-23)

En aquellos días, Saül emprendió la bajada hacia el páramo de Zif, con tres mil soldados israelitas, para dar una batida en busca de David. David y Abisay fueron de noche al campamento; Saül estaba echado, durmiendo en medio del cercado de carros, la lanza hincada en tierra a la cabecera. Abner y la tropa estaban echados alrededor. Entonces Abisay dijo a David: «Dios te pone el enemigo en la mano. Voy a clavarlo en tierra de una lanzada; no hará falta repetir el golpe.» Pero David replicó: «¡No lo mates!, que no se puede atentar impunemente contra el ungido del Señor.» David tomó la lanza y el jarro de agua de la cabecera de Saül, y se marcharon. Nadie los vio, ni se enteró, ni se despertó: estaban todos dormidos, porque el Señor les había enviado un sueño profundo.

David cruzó a la otra parte, se plantó en la cima del monte, lejos, dejando mucho espacio en medio, y gritó: «Aquí esta la lanza del rey. Que venga uno de los mozos a recogerla. El Señor pagará a cada uno su justicia y su lealtad. Porque él te puso hoy en mis manos, pero yo no quise atentar contra el ungido del Señor.»

Salmo responsorial (102)*R. El Señor es compasivo y misericordioso.*

Bendice, alma mía, / al Señor, y todo mi ser a su santo nombre. / Bendice, alma mía, al Señor, / y no olvides sus beneficios. R.

Él perdona todas tus culpas / y cura todas tus enfermedades; / él rescata tu vida de la fosa / y te colma de gracia y de ternura. R.

El Señor es compasivo y misericordioso, / lento a la ira y rico en clemencia; / no nos trata como merecen nuestros pecados / ni nos paga según nuestras culpas. R.

Como dista el oriente del ocaso, / así aleja de nosotros nuestros delitos; / como un padre siente ternura por sus hijos, / siente el Señor ternura por sus fieles. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 15,45-49)

Hermanos:

El primer hombre, Adán, fue un ser animado. El último Adán, un espíritu que da vida. No es primero lo espiritual, sino lo animal. Lo espiritual viene después. El primer hombre, hecho de tierra, era terreno; el segundo hombre es del cielo. Pues igual que el terreno son los hombres terrenos; igual que el celestial son los hombres celestiales. Nosotros, que somos imagen del hombre terreno, seremos también imagen del hombre celestial.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 6,27-38)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «A los que me escucháis os digo: Amad a vuestros enemigos, haced el bien a los que os odian, bendecid a los que os maldicen, orad por los que os injurian. Al que te pegue en una mejilla, preséntale la otra; al que te quite la capa, déjale también la túnica. A quien te pide, dale; al que se lleve lo tuyo, no se lo reclames. Tratad a los demás como queréis que ellos os traten. Pues, si amáis sólo a los que os aman, ¿qué mérito tenéis? También los pecadores aman a los que los aman. Y si hacéis bien sólo a los que os hacen bien, ¿qué mérito tenéis? También los pecadores lo hacen. Y si prestáis sólo cuando esperáis cobrar, ¿qué mérito tenéis? También los pecadores prestan a otros pecadores, con intención de cobrárselo.

¡No! Amad a vuestros enemigos, haced el bien y prestad sin esperar nada; tendréis un gran premio y seréis hijos del Altísimo, que es bueno con los malvados y desagradados.

Sed compasivos como vuestro Padre es compasivo; no juzguéis, y no seréis juzgados; no condenéis, y no seréis condenados; perdonad, y seréis perdonados; dad, y se os dará: os verterán una medida generosa, colmada, remecida, rebosante. La medida que uséis, la usarán con vosotros.»

«Sigueu compassius com ho és el vostre Pare»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

A continuació de les benaurances que meditàvem diumenge passat, Jesús continua ensenyant els seus deixebles a viure la vida que Déu espera de nosaltres, amb unes actituds que no són les del nostre món.

L'anomenada Regla d'or de l'ètica humana és presentada ordinàriament de forma negativa: No facis als altres el que no vols que ells et facin a tu. Jesús, en canvi, la formula d'una manera positiva i, per tant, de manera més compromesa: Feu als altres allò que voleu que ells us facin... La mesura que vosaltres useu amb els altres, també la faran servir amb vosaltres. I, evidentment, tots desitgem el millor per a nosaltres mateixos; per això, segons Jesús, hem de procurar també el millor per als altres.

Però tot i així, Jesús fa un pas endavant i ens emplaça a fer el bé a aquells que no ens volen bé o, fins i tot, ens fan el mal: Estimeu els vostres enemics i feu bé els qui no us estimen, beneïu els qui us maleeixen, i pregueu per aquells que us ofenen. Tot això no surt espontàniament del nostre cor, més aviat el contrari, l'actitud espontània és la de retornar el mal que rebem, de vegades amb escreix. Però això no ho va fer Jesús, ni vol que nosaltres ho fem.

Estimar als qui ens estimen, fer el bé a qui ens fa també el bé a nosaltres, ajudar al qui ens cau bé o ens ho pot agrair... és una conducta molt humana, que també la fan els pagans els qui no segueixen Jesús. En canvi, anar més enllà i fer el bé sense esperar res a canvi, és més, rebent sovint desagradament... aquesta és l'actitud de Jesús perquè és l'actitud de Déu, el seu Pare.

El mateix Jesús ens va donar exemple de tot això, quan ens va estimar fins a l'extrem de lliurar la seva pròpia vida, per tots nosaltres, pecadors; i va morir perdonant els seus botxins. En ell se'ns va manifestar l'amor infinit de Déu. Per això, pot manar-nos: Sigueu compassius com el vostre Pare. Ell ho va ser fins a l'extrem.

Donem-li les gràcies per la magnitud del seu amor cap a nosaltres, i demanem-li la gràcia d'estimar tothom, fins i tot als que ens procuren el mal, o fins i tot ens odien, amb el mateix amor amb què ell ens ha estimat i ens estima a nosaltres.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Diumenge 20, a les 12 h. Confirmacions a la Parròquia de Sant Esteve de Granollers.

Dimarts 22, a les 19 h. Missa a la Parròquia de Sant Pere de Terrassa i benedicció de les obres de reformes i pintures de l'orgue.

Dissabte 26, a les 10 h. Jornada diocesana de Pastoral de la Salut a la Parròquia de Sant Esteve de Granollers.

Notícies

Trobada de formació de preveres joves. El dilluns 31 de gener tingué lloc una nova trobada de formació del clergat jove de la diòcesi. Mons. Javier

Vilanova, bisbe auxiliar de Barcelona, els parlà de la fase diocesana de preparació del Sínode de Bisbes.

Exercicis espirituals dels seminaristes. Entre els dies 31 de gener i 4 de febrer tingueren lloc els exercicis espirituals, predicats pel P. Enrique Martín, CPCR, a Caldes de Montbui.

Mons. Cristau visita Puiggraciós. El dijous 10 de febrer, Mons. Salvador Cristau visità el Santuari de la Mare de Déu de Puiggraciós i va celebrar la Missa amb motiu de la festa de santa Escolàstica. Va saludar la comunitat de monges benedictines i els feligresos que ajuden a mantenir aquest santuari.

Confirmacions a Sant Cristòfor de Terrassa. El dissabte 12 de febrer, Mons. Salvador Cristau celebrà la Missa ves-

pertina de diumenge a la Parròquia de Sant Cristòfor de Terrassa i confirmà 13 joves de la comunitat parroquial.

Exercicis espirituals de joves. El cap de setmana del 13 de febrer, la Delegació de Joventut organitzà una tanda d'exercicis espirituals a Caldes de Montbui. Els predicà Mn. Carles Bosch, delegat de joves de l'Arquebisbat de Barcelona.

Festa de Sant Valentí. El diumenge 13 de febrer, en la proximitat del 14, fes-

ta de sant Valentí, Mons. Salvador Cristau va presidir la Missa de sant Valentí, copatró de Terrassa, a la parròquia que porta el seu nom. En acabar la celebració, el Sr. Bisbe beneí i repartí els panets de sant Valentí amb un ram de romaní.

Agenda

Jornada diocesana de Pastoral de la Salut. El dissabte 26 de febrer, de les 9.30 a les 13 h, a la Parròquia de Sant Esteve de Granollers. Mn. Xavier Sobrevia, delegat de Pastoral de la Salut de Sant Feliu de Llobregat, tractarà sobre últimes voluntats i testament vital. I Mn. Antoni Macaya parlarà de les cures paliatives i de la llei de l'eutanàsia.

Primera trobada del Bisbe amb el clergat de la diòcesi. Per a preveres i diaques. Dilluns 28 de febrer, a les 12 del migdia, al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès.

Exercicis espirituals per a preveres. Predicats pel P. Enrique Martín Baena, CPCR. Del diumenge 20 de març (a les 19 h) fins al divendres 25 (havent dinat). A la Casa d'Espiritualitat de Nostra Senyora de Montserrat, a Caldes de Montbui. Inscripcions a Secretaria General abans del divendres 25 de febrer.

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

Enemigos

El Evangelio de este domingo séptimo del Tiempo Ordinario que celebramos hoy, plantea uno de los temas más difíciles de entender para nosotros y más aún de asimilar. La prueba es que pasados veinte siglos desde que Jesús pronunció las palabras que nos dice en el Evangelio de hoy, la historia demuestra que hemos vivido siempre en continuas luchas, enfrentamientos y discordias entre los hombres, y desgraciadamente debemos decir que también entre los cristianos.

Y es que parece que haya páginas en el Evangelio que nos resultan

maravillosas, pero hay otras que, como no nos gustan o no las entendemos, pasamos página y nos quedamos sólo con lo que coincide con nuestro parecer o que resulta más agradable escuchar.

Porque lo que Jesús dice hoy en el Evangelio de san Lucas es esto: «Amad a vuestros enemigos, haced bien a los que os odian, bendecid a los que os maldicen, orad por los que os calumnian. Si alguien te pega en una mejilla, párale también la otra, y si quiere tomarte el manto, no le niegues el vestido. Da a todo el que te pide, y no reclames nada al que te quita lo que es tuyo. Tratad

a los demás tal como queréis que ellos os traten» (Lc 6,27-31).

¡Qué difíciles resultan estas palabras y qué poco las pensamos y meditamos! Y eso no significa que el Evangelio vaya en contra de la lógica humana, sino que Jesús, Dios, va siempre más allá, más lejos que nuestra pobre manera de pensar, y que los pensamientos de los hombres no son los suyos: «Mis pensamientos no son los vuestros, y vuestros caminos no son los míos... Lo digo yo, el Señor» (Is 55,8).

Escuchando estas palabras de Jesús, lo primero que deberíamos hacer es preguntarnos: ¿Tengo yo algún enemigo?, ¿qué es para mí un enemigo?

Y después, ¿soy capaz de hacer esto que el Señor me dice?: «Amad a vuestros enemigos, haced el bien

y prestad sin esperar nada a cambio: entonces será mayor vuestra recompensa, y seréis hijos del Altísimo que es bueno con los desagradecidos y con los malos», y también: «sed misericordiosos como lo es vuestro Padre» (Lc 6,35-36).

Puede ser que tengamos que reconocer con realismo, que es lo mismo que decir con humildad, que no somos capaces de hacer lo que Jesús dice que hagamos, y deberemos pedirle que nos conceda la gracia que necesitamos para poder llegar a vivirlo. De otra forma nos quedaría un examen muy importante que pasar a nuestras vidas como verdaderos cristianos. «Él es bueno con los desagradecidos y con los malos. Sed misericordiosos como lo es vuestro Padre» (Lc 6,35-36). ¿Y nosotros?

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

